

**GROOT
INTERVIEW
DOMIEN
VERSCHUUREN**

TEKST FRANK WAALS FOTOGRAFIE SOPHIE HEMELS

Anderhalf jaar geleden nam Domien Verschuuren (30) de ochtendshow op NPO 3FM over van Giel Beelen en tijdens Serious Request oogste hij veel lof met de nagellakactie van Tijn. De dj over de rollercoaster waar hij in is beland, verborgen verdriet en openheid op de radio. 'Over tien jaar maak ik het beste ochtendprogramma van Nederland.'

L

Laten we meteen maar met de deur in huis vallen: 3FM heeft er weleens beter voorgestaan.

'Daar is geen woord Spaans bij. We zijn qua luistercijfers inderdaad nog steeds flink de gebeten hond, maar als ik naar mezelf en stiekem ook een beetje naar het hele station kijk, dan denk ik dat we er ook wel van houden om de underdog te zijn. Vanuit die positie zijn we weer aan het bouwen met allerlei toffe dingen, zoals 3FM Exclusive dat we de komende maanden

megagroot verder gaan uitrollen. De ploeg waarmee ik nu werk bestaat uit allemaal jonge, getalenteerde mensen waar we nog jaren mee vooruit kunnen. Echt grote stappen kunnen we echter maken als we eindelijk weer een goede zendermanager krijgen die de touwtjes in handen neemt. Op dit moment zit er op die plek nog een interim.'

Wat doet deze dip met de sfeer in de studio?

'Die is top. Maar ja, wat wil je? Het gaat al zo lang slecht met ons dat je er vanzelf aan went. Toch denk ik dat we de grootste klappen nu wel hebben gehad. 3FM is nog steeds het station dat veel waarde hecht aan muziek en jonge talenten en dat beeld willen we nooit verliezen. Inhoudelijk is de weg omhoog ingezet, nu die piek qua luistercijfers nog. We zijn nog steeds herstellende, maar die luisteraars komen wel weer terug. Radio is slow business, dus geef het de tijd.'

Jouw voorganger Giel Beelen heeft zich als shockjock laten pijpen op de radio >

**NIEUWE REVU
ONTMOET
DOMIEN
VERSCHUUREN**

Waar? In Café Flinders te Hilversum, direct na zijn ochtendshow op 3FM.
Wanneer? Dinsdag 20 februari. Het is koud, net boven het vriespunt. Al is deze dag al eens koeler geweest. In 1956 zelfs -14!
Nog wat gedronken? Domien een cappuccino en een cola, Nieuwe Revu Spa blauw.

en moederkoek gegeten in een uitzending. Kan dat nog in deze tijd van de massale lange tenen in de maatschappij?

‘Jawel hoor, maar je moet als radiomaker gewoon een hele dikke huid hebben om dat aan te kunnen. Zeker met alle sociale media van tegenwoordig. Als jij als dj een hoer wilt uitnodigen in de studio om je on air te laten pijpen dan moet je dat vooral doen. Je loopt dan alleen tegen het feit aan dat het al een keer gedaan is. Giel heeft altijd de gevolgen van zijn handelingen geaccepteerd. Actie-reactie heeft altijd in hem gezeten en hij kan daar gewoon goed mee omgaan. Zolang je die skills beheerst, kun je alles doen. De grootste virals zitten ’m echter toch in de bijzondere momenten die spontaan gebeuren, zoals een uitspraak die je niet vooraf kunt scrijpen of een gast die ineens op een onverwachte manier uit de hoek komt. Je moet je programma alleen wel de vrijheid geven om dat te laten gebeuren.’

Veelbesproken is het radiofragment in Het Glazen Huis 2014, waarin je in huilen uitbarst na een lied van Irene Moors.

‘Maar dat was wel typisch waar Serious Request om draait. Er gebeurt daarbinnen zoveel in zo’n korte tijd, dat je eigenlijk geen tijd hebt om te relativieren of te denken: dit fragment gaat online scoren. Ik was op dat moment alleen maar bezig met Irene die een lied zong over haar destijds net overleden vader. Heel puur, heel echt en daarom ging ik ook voorbij aan het feit dat ze het eigenlijk hartstikke vals zong. Met alle respect, want ik hou van die vrouw, maar het is natuurlijk niet de allerbeste zangeres. Gelukkig weet ze dat zelf ook en speelden eveneens de zenuwen van dat moment mee, maar dat deed niets af aan de eerlijke boodschap die ze te vertellen had die recht uit haar hart kwam.’

Aan wie dacht je op dat moment?

‘Aan mijn vader. Hij leeft gelukkig nog, maar raakte in 2010 halfzijdig verlamd na een hartin-

farct. Zijn mobiliteit is daardoor sterk achteruitgegaan, maar hoewel hij en mijn moeder helemaal uit Tilburg naar Haarlem moesten komen, stonden ze er wel maar mooi hun eigen zoon aan te moedigen die in dat Glazen Huis bivakkeerde. Kippenvel! In 2005 stond ik er als student journalistiek zelf nog vanaf een afstandje naar te kijken en nu mocht ik ineens zelf doen wat Giel Beelen, Claudia de Breij en Wouter van der Goes daarvoor deden. Een mijlpaal. Zeker als je pa en ma daar dan samen met je zusje, vriendin en de hond staan. Hij is 70, zij is 62 en de last die ze nu met zich meedragen, daar heb ik nog elke dag verdriet om. Het is zo fucking oneerlijk.’

Heeft dat de band met je ouders veranderd?

‘Ik heb altijd al wel een goede connectie met hen gehad, maar na dat infarct voelde ik me in één klap ook ineens verantwoordelijk voor ze. Dat gevoel kende ik daarvoor helemaal niet. Met name mijn moeder, die mijn vader dag en nacht verzorgt, wil ik laten merken dat ze er niet alleen voor staat. Het zit niet in haar karakter om snel om hulp te vragen, maar ik wil dat ze weet dat die optie er is. Die zorgende band is dus wel versterkt en ik kan me ook echt rot voelen als ik een weekend niet ben geweest terwijl ik dat van tevoren wel beloofd had. Nu ik een ochtendshow presenteer, leef ik in zo’n belachelijk ritme van 21.00 uur naar bed en 04.00 uur weer opstaan, dat het soms bijna niet te doen is. Toch vind ik dat ik daar niet alle schuld mag neerleggen. Als een zoon belooft dat hij zijn ouders gaat bezoeken, dan moet hij verdomme gaan ook. Ik probeer ze nu elke maand één à twee keer te zien.’

Gaat dat nieuwe ritme je wel makkelijk af?

‘Ik was er heel bang voor dat ik deze bizarre tijden niet zou trekken, maar het is het simpelste onderdeel van dit hele traject gebleken. Wanneer ik m’n hoofd op het kussen leg, ben ik binnen een mum van tijd vertrokken. Maar wat wil je als je elke dag alweer naast je bed staat als de rest van Nederland nog niet eens denkt aan wakker worden. In de zomermaanden is het net een tikkie lastiger omdat het dan langer licht blijft en je niet even met een Coronaatje bij de barbecue van de burens kunt gaan zitten, maar dat is dan ook alles. Ik heb totaal geen last van mijn *fomo*, oftewel: *fear of missing out*. Hiervoor heb ik drie jaar een avondshow gedaan, dus had ik toch al geen sociaal leven meer en via mijn telefoon krijg ik toch alles wel

mee. Ik ben echt verslaafd aan dat ding en scroll regelmatig langs de foto’s van feestvierende vrienden.’

Zijn je vrienden dan extra blij als je er eens wel bent?

‘Nou, dat weet ik niet, hoor. Ik roep ze nooit van tijd tot tijd bij elkaar om dat te vragen. Ik ben er gelukkig geen vrienden door kwijtgeraakt en heb er juist nieuwe leuke mensen door leren kennen. Uit mijn basis- en middelbareschooltijd in Tilburg heb ik weinig vriendschappen overgehouden. Het grootste deel van mijn huidige contacten heb ik opgedaan in Hilversum. Zij gaan met mij om omdat ze dat willen en niet omdat ik bekend ben van de radio. Dat zou misschien het geval zijn geweest als ik regelmatig op televisie kwam. Radio is toch altijd een beetje anoniem, niet iets om heel stoer mee te pronken. Dan moet je Gordon heten en zoveel rare fratsen hebben uitgehaald dat het met geen pen te beschrijven is. Alhoewel, dat is hem toch gelukt in dat boek van hem, bedenk ik me nu.’

Toch heb je commotie rondom je eigen persoon ook meegemaakt. Begin februari was je niet blij met een kop die ik boven een interview in De Telegraaf met je had geplaatst: ‘Domien blaast huwelijk af!’

‘Tja, voor 2018 inderdaad. De bedoeling is om volgend jaar met Caroline te trouwen. We hebben gewoon nog iets meer tijd nodig om het allemaal op poten te zetten. Voor mijzelf was deze situatie leerzaam omdat ik zag hoe slecht mensen eigenlijk lezen en hoe suggestief zo’n kop soms kan zijn. Collega’s die ik al in geen jaren had gesproken, stuurden me ineens berichten om te vragen of het wel goed met me ging, maar die hadden enkel de kop en niet het hele bericht gelezen. Aan de andere kant, en dat is misschien nog wel veel grappiger, stonden er ook ineens allemaal mensen klaar die ons van alles aanboden. Van locaties tot limo’s en plekken in, inderdaad, Toscane.’

Die mogelijkheid pak je dus met beide handen aan?

‘Nee, vooralsnog is dat nog steeds niet de bedoeling en zal het feest gewoon in Utrecht plaatsvinden. De commotie rondom het artikel heeft ons misschien nog net iets meer peper in onze reet gegeven om nu echt eens wat zaken te gaan aanpakken. We hebben inmiddels een eerste gesprek met een weddingplanner gehad en zij trok allemaal nieuwe vakjes en deurtjes met vragen open waar we zelf nog helemaal niet bij stil hadden gestaan. Het staat echt nog allemaal

‘Hiervoor heb ik drie jaar een avondshow gedaan, dus had ik toch al geen sociaal leven meer’

in de kinderschoenen, maar voorjaar 2019 is een mooi streven. En als dat niet lukt maken we er gewoon najaar 2019 van. We hebben geen haast.’

Een bijzonder huwelijk tussen twee mensen die in 2015 nog tijdelijk uit elkaar gingen. Hoe moeilijk was het destijds om haar te vertellen dat je ermee wilde stoppen?

‘Dat is echt het allerkutste dat ik ooit heb moeten doen. Ik zat in een fase waarin ik me afvroeg of er niet meer in het leven was. We leerden elkaar al heel jong kennen en er knaagde al langer iets aan me dat op een gegeven moment echt eens moest worden uitgesproken. Maar hoe doe je zoiets? Er is geen boekje voor en je kunt ook niet even googelen op de vraag: hoe maak ik het uit? Wekenlang heb ik tegen dat lastige moment aangehikt en met vrienden heb ik het erover gehad hoe ik de situatie het beste kon aanpakken. Maandenlang in je achterhoofd twijfelen wordt uiteindelijk dagenlang concreet twijfelen. Dan moet het gebeuren, maar een ideaal moment is er nooit. Zondagavond kon niet, want dan kwam ze net thuis van een feest, maandagochtend was lastig want dan ging ze naar haar werk, het kwam nooit goed uit. Maar toen het hoge woord eruit was, wist ik: nu kan ik niet meer terug. Nee, het was niet *one of my finest moments*. Een tijd later ging ik solo op vakantie naar Portugal en vroeg ik haar of ze van de zes dagen er drie wilde langskomen. We hebben er veel gepraat, gezongen en gedronken en alles de revue laten passeren. Dat opende wel onze ogen en heeft ons uiteindelijk weer bij elkaar gebracht.’ ➤

‘Het is fijn dat ik het nieuws over Tijns dood mocht brengen, maar ik had het natuurlijk liever nooit gedaan’

Waarom trouwen in Utrecht?

‘Alleen al omdat ik mijn ouders er graag bij wil hebben en een huwelijk in het buitenland dat lastiger zou maken. Maar ook omdat we niet alleen verliefd op elkaar, maar ook op deze stad zijn geworden. Toen Caroline en ik elkaar leerden kennen, woonde ik half in Tilburg, half in Hilversum en zij in Culemborg. Op het centraal station van Utrecht voelde ik uiteindelijk voor het eerst dat ik haar echt leuk vond. We zijn gek op Utrecht, wat toch een beetje een dorp is verkleed als een stad en een stad verkleed als een dorp. Dat kleinschalige en tegelijkertijd het massale van de studentenstad die het is, met al het groen, de zon op de Dom en kroegjes die niet om 01.00 uur al sluiten, ik hou daar wel van.’

Hoe was het voor jou om de dood van Tijn Kolsteren, het gezicht van de nagellakactie, live op zender aan te kondigen?

‘Raar. Maar echt heel raar. Vooral ook omdat de avond ervoor Wendy van Dijk nog bij mij in de studio zat om te vieren dat we met zijn nagellakactie meer dan een miljoen euro hadden binnengehaald. De euforie was echt gigantisch en een paar uur later is Tijn er dan ineens zelf niet meer. Ik heb goed contact met zijn familie en tijdens mijn ochtendshow zag ik dat vader Gerrit mij belde. Hij wist dat ik in een uitzending zat dus er moest iets aan de hand zijn. Twintig minuten nadat ik het afschuwelijke nieuws, waarvan we allemaal wisten dat het een keer zou komen, te horen kreeg, heb ik het de luisteraars laten weten. Het is fijn dat ik het mocht

brengen, maar ik had het natuurlijk liever nooit gedaan. Dat jochie zou een week later zeven zijn geworden.’

Naast medeleven las ik ook reacties van mensen die de heisa maar overdreven vonden. Er gaan immers elke dag kinderen dood.

‘Dat is ook wel zo, maar ik heb daar een heel makkelijk antwoord op: Tijn stond symbool voor iets veel groters. Hij was nog maar een kind, wist dat hij stervende was, maar besloot zich desondanks in te zetten voor kinderen in soortgelijke situaties. Dat hij daarmee uiteindelijk heel Nederland achter zich kreeg, is iets magisch.’

Heeft dat jouw blik op een mogelijk vaderschap veranderd?

‘Ik ben er nog niet over uit of ik überhaupt kinderen wil, want het vaderinstinct voel ik nog niet zo. Eerst maar eens trouwen en dan zien we wel verder. Daarbij denk ik dat ik ook een hele slechte vader zou zijn omdat ik altijd antwoorden elders zoek. Deze zal ik even uitleggen. Laatst kwam ik ’s avonds thuis van een etentje met mijn schoonfamilie en zag ik een grote zwarte kat op mijn bank zitten. Hij was niet van mij, maar was ergens naar binnen gesneakt en had onze eigen kat daardoor naar buiten gejaagd. Ik besprak dat de ochtend erop op de radio en realiseerde me toen ineens: wat nu als ik op een dag kinderen heb en hij of zij doet iets fout, vraag ik dan ook aan mijn luisteraars wat te doen in plaats van zelf een oplossing te vinden?’

Wat denk je zelf?

‘Ik zou er bovenop zitten qua zaken die er toe doen, zoals manieren en mooie cijfers halen op school, maar verder mijn kids ook heel erg vrij laten in hun doen en laten. Mijn ouders hebben mij opgevoed in, zoals mijn moeder het noemt, liefdevolle verwaarlozing. Ze waren niet superstreng en zaten ook niet continu in m’n nek te hijgen, maar waren er wel wanneer ik ze nodig had. Maar hobby’s, ze lieten mij er vrij in.’

Zo vrij dat je als tiener menig pilletje hebt geprobeerd...

‘Maar dat was toen ik het huis al uit was. Een gekke trip heb ik echter nooit gehad, daar ben ik te veel een controlfreak voor. Wel heb ik een keer zoveel gedronken dat ik ’s ochtends wakker werd en van Caroline moest horen hoe belachelijk ik me de avond ervoor had gedragen. Ze vertelde me dat ik zo verschrikkelijk naar de

vaantjes was, dat ik besloot op de badkamer-vloer in de douche te gaan liggen. Mij naar bed tillen was uit den boze, want ik vond het op dat moment blijkbaar echt heel belangrijk om in de douche te gaan liggen. Volkomen logisch en Caroline moest niet bij me in de buurt komen, zo vertelde ze me. Ik lachte haar vierkant uit, maar toen liet ze me de foto’s zien. Wow, dat was zo kut. Wat een loser was ik geweest, zeg. Dat wil ik echt nooit meer meemaken.’

Dit soort persoonlijke verhalen vertel je ook op de radio. Waar ligt voor jou daarin de grens?

‘Informatie waar ik anderen bewust mee in diskrediet kan brengen zul je mij nooit op de zender horen vertellen. Hoe goed het verhaal dan ook mag zijn. Daar ligt de grens. Of ik moet het echt hebben doodgecheckt bij de persoon in kwestie en ervan overtuigd zijn dat ik het mag vertellen, maar anders zal ik mensen nooit opzettelijk kwetsen. En wanneer het over mezelf gaat natuurlijk, dan zit er geen rem op. Ik heb er totaal geen problemen mee mezelf als sulletje neer te zetten en de eindredactie hamert er ook juist op dat ik zoveel mogelijk Domien laat horen. Ik heb altijd radio gemaakt waarbij ik de luisteraar en de muziek centraal stelde, en nu moet ik meer van en over mezelf laten horen. In kleine stapjes van 0,01 procent leer ik daarin nog iedere dag door meer eigen gewicht in de schaal te leggen. Dat leerproces zal nog wel even blijven bestaan, maar ik doe dat in het mooiste vak denkbaar. Over tien jaar sta ik graag nog steeds in deze zelfde rol en maken we een van de beste, zo niet het beste ochtendprogramma van Nederland.’

Nooit bang ooit weg te moeten? Kijk naar Ruud de Wilds gedwongen vertrek bij Radio 538.

‘Waarna hij wel een ijzersterke comeback maakte op Radio 2. Je moet zorgen dat je relevant blijft. Wanneer dat op een dag niet meer het geval is bij de zender waar je voor werkt, hoeft dat natuurlijk niet te betekenen dat je niet meer relevant bent voor de markt in z’n geheel. Ruud heeft zichzelf op een andere plek weer helemaal opnieuw uitgevonden. Ik mag daarom nog steeds erg graag naar deze grote inspiratiebron luisteren. De fenomenale manier waarop hij chaos elke dag weer toch weer tot een geheel weet te smeden, is erg bijzonder.’ ✖